

Arrest

nr. 279 188 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Ahvaz waar u altijd heeft gewoond. Op 11 augustus 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende:

Tijdens uw universitaire studies schreef u artikels over maatschappelijke onderwerpen zoals de situatie van studenten in Ahvaz, het gebrek aan zuivere lucht en studentenvoorzieningen. Hierdoor kreeg u initieel sancties opgelegd vanuit de universiteit, zo werd u de toegang tot bepaalde seminaries ontzegd, en later werd u weggestuurd. Door tussenkomst van een bemiddelaar mocht u echter toch uw studies afmaken. Nadat u een relatie was aangegaan met S. M. S. (...), bleek na een tijdje dat hij zeer manipulatief was en mentale problemen had. U besloot de relatie te verbreken. S. (...) ging hier echter niet mee akkoord en begon u te chanteren, onder andere met enkele foto's die hij had gemaakt tijdens uw relatie. Hij bedreigde

u telefonisch en via valse profielen op sociale media. U zag zich genoodzaakt een klacht in te dienen tegen hem voor stalking en bedreiging, wat u deed in de achtste maand van 1395 (volgens de Perzische tijdsrekening, oktober/november 2016 volgens de westerse tijdsrekening). Nadat er geen gehoor werd gegeven aan deze klacht, besloot u een advocaat in te schakelen waarop u in de tiende maand van 1395 (december 2016/januari 2017) opnieuw klacht indiende. Ditmaal werd er wel gevolg gegeven en werd er een onderzoek gestart door de Iraanse autoriteiten. De bank – en persoonsgegevens van S. (...) werden opgevraagd, alsook de telefoongegevens van de telefoonnummers die hij had gebruikt om u te bedreigen. Daarnaast werd er een stemtest uitgevoerd om zijn stem te vergelijken met die van de audio-opnames die u aan de autoriteiten had bezorgd. Er vonden verschillende hoorzittingen plaats. In ordibehesht 1396 (april/mei 2017) keerde een jeugdvriendin, R. (...), terug uit Georgië nadat zij daar enkele jaren had verbleven. Jullie begonnen opnieuw af te spreken en daar jullie samen waren opgegroeid en elkaar goed kenden, vertelden jullie bijna alles tegen elkaar. De tweede of de derde keer dat jullie elkaar zagen kwamen ook uw problemen met S. (...) ter sprake en het feit dat het niet goed ging met u. U vertelde tegen R. (...) dat u vond dat de oorzaak van uw problemen bij de islam lag, en dat er voor u als vrouw geen plaats was binnen de islam. R. (...) bleek het daar mee eens te zijn en aan het eind van de maand tir 1396 (midden juli 2017) vertelde R. (...) u dat zij geen moslim meer was en zich in Georgië bekeerd had tot het christendom. U dacht niet meteen een christen te willen worden, maar was wel onder de indruk van de rust die ze uitstraalde en wilde deze rust ook bekomen. Enkele gesprekken later stelde R. (...) u voor om naar een bijeenkomst van een groepje te gaan, wat u in shahrivar 1396 (augustus/september 2017) voor het eerst deed. Er bleken naast R. (...) en uzelf nog drie nichtjes van R. (...) aanwezig te zijn, S. (...), F. (...) en Fa. (...), allen nog niet bekeerd, maar wel geïnteresseerd in het christendom. Deze drie personen hadden al enkele keren deelgenomen aan bijeenkomsten van R. (...). Nadien ging u nog verschillende keren naar bijeenkomsten, in totaal 10 tot 15 keer, telkens in de kapperszaak van Fa. (...), en de laatste keer vond plaats in de zomer van 1398 (zomer 2019). Tijdens de bijeenkomsten predikte R. (...) en verschillende onderwerpen kwamen aan bod, zoals de gelijkenis tussen man en vrouw, het huwelijk, en het leven van christus. Tijdens de bijeenkomsten werden af en toe foto's en video's genomen als herinnering aan het moment. U durfde zich in Iran niet te laten dopen, daar de rechtszaak tegen S. (...) nog lopende was en u schrik had om de zaak erger te maken. U voelde zich enorm geïsoleerd en durfde niets te ondernemen. Op 13/09/1396 (4/12/2017) werd S. (...) veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden met uitstel. U ging hier echter niet mee akkoord daar u vermoedde dat S. (...) zijn contacten bij de Iraanse autoriteiten had gebruikt om een lagere straf te krijgen en ging tegen het vonnis in beroep. Op 27/01/1397 (16/04/2018) werd de initiële strafmaat echter in beroep bevestigd. U werd na de definitieve uitspraak nog enkele keren telefonisch benaderd door S. (...) waarbij hij dreigde om zoutzuur in uw gezicht te gooien. Nadat u van telefoonnummer veranderde, hoorde u na de tweede of derde maand van 1397 (mei/juni/juli 2018) niets meer van hem. In het midden van aban 1398 (eerste helft van november 2019) nam Sa. (...) samen met haar zus deel aan een betoging, zoals er in die periode wel meer werden georganiseerd naar aanleiding van de benzineprijsstijgingen. Nadat Sa. (...) 's avonds terug naar huis keerde, vielen de Iraanse autoriteiten bij haar thuis binnen en werd Sa. (...) gearresteerd. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en haar laptop en gsm werden in beslag genomen. De volgende ochtend vroeg belde R. (...) u op om te vertellen over deze arrestatie en huiszoeking. U was hierdoor enorm geschrokken en beseftte dat u niet veel tijd had om uzelf in veiligheid te brengen. U vertelde aan uw moeder, broer en zus over uw christelijke activiteiten. U wist dat ze er niet blij mee gingen zijn, maar ook dat ze er alles aan zouden doen om u te helpen. Diezelfde middag belde de moeder van R. (...) naar uw moeder om te vertellen over de arrestatie en de huiszoeking. Ze wist mee te delen dat Sa. (...) was geïdentificeerd op de betoging aan de hand van camerabeelden. Via uw broer vond u een smokkelaar die uw vertrek uit Iran regelde. Een week na de arrestatie van Sa. (...) ging u onderduiken in de woning van een vriend van uw broer in de buurt van Arak. U bleef ongeveer drie weken in die woning, terwijl de smokkelaar alle documenten regelde. Uzelf ging nog eenmaal naar de ambassade op 25 azar 1398 (16 december 2019). Op 17 januari 2020 kon u Iran verlaten met een visum voor Italië. Twee weken na uw aankomst in Italië vernam u van uw moeder dat de autoriteiten een huiszoeking verricht hadden in uw woning. Uw moeder werd ondervraagd en ze hadden een arrestatiebevel voor u. Uw moeder vertelde dat de autoriteiten u op foto's en videoclips van Sa. (...) hadden gezien. Omwille van de covid-19 crisis bleef u in Italië tot 1 augustus 2020 waarna u naar België reisde. U vernam intussen via een vriend van uw broer dat er inmiddels een uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd en dat uw dossier nog steeds open stond. In België nam u initieel deel aan vieringen in de kerk van Turnhout, waarna u overschakelde naar het Christian Center in Brussel die een uitgebreider programma aanbieden. U volgde binnen het Christian Center bijbelstudie, waarvan u een eerste niveau succesvol beëindigde en nam deel aan de vieringen. Op 8 augustus 2021 liet u zich dopen. U vreesde bij terugkeer naar Iran vervolgd te worden omwille van uw bekering naar het christendom. Daarnaast vreesde u opnieuw problemen te kennen met S. M. S. (...). Op 27 september 2021 weigerde het CGVS uw verzoek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 11 maart 2022 de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 18 maart 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat S. M. S. (...) vrij kwam en u via Instagram bedreigt om zuur in uw gezicht te gooien. Uw familie zag hem een paar keer in de buurt van hun huis in Iran. Via uw advocaat in Iran diende u een nieuwe klacht in tegen hem. Daarnaast verklaart u nog steeds naar de kerk te gaan in België en aan online christelijke activiteiten deel te nemen. U stelt dat u veroordeeld werd ten gevolge van uw bekering. Op aanraden van uw advocaat haalde u verder een aantal elementen aan uit de beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming waarmee u het niet eens bent en die u wilt wijzigen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: screenshots van de bedreigingen die u ontving van S. (...), een kopie van de klacht die u neerlegde bij de rechtbank naar aanleiding van de nieuwe bedreigingen van S. (...), een kopie van een aanbevelingsbrief van het Christian Center d.d. 17.03.2022, een screenshot van een kerkceremonie waarbij u in beeld kwam die op Youtube te bekijken is en een screenshot van een zoombijeenkomst van de kerk waarbij u zichtbaar in beeld komt.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u, in tegenstelling tot uw eerste verzoek, niet langer vraagt om een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk (Vragenlijst BPN, DVZ, d.d. 06.05.2022). Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de problemen tijdens uw studieperiode onvoldoende zwaarwichtig waren om te gewagen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat de problemen met S. M. S. (...) niet uw directe vluchtaanleiding vormden, u voor deze problemen op genoegzame wijze beroep kon doen op het in Iran aanwezige rechtssysteem en u niet aannemelijk had gemaakt dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw ex-vriend geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Iran aanwezige lokale of hogere autoriteiten, omdat er ten gevolge van tegenstrijdige verklaringen en beperkte christelijke activiteiten geen geloof kon gehecht worden aan uw bekering tot het christendom, omdat er bijgevolg en ook omwille van verdere tegenstrijdige elementen geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u koppelde aan uw bekering en omdat gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran uw religieuze activiteiten in België een opportunistisch karakter hadden. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zal manifesteren en dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieuze getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Hier werd aan toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 11 maart 2022. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de wijzigingen die u wenst aan te brengen in de verklaringen afgelegd bij uw eerste verzoek dient opgemerkt te worden dat een volgend verzoek geenszins kan aangewend worden als een beroepsprocedure tegen een definitieve beslissing van uw eerste verzoek. Eventuele

wijzigingen/opmerkingen dienden immers toen aangekaart te worden. Zoals hierboven gesteld weigerde de Raad op 11 maart 2020 u in het kader van uw eerste verzoek de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en ging u hiertegen niet in beroep, waardoor de beoordeling van uw eerste verzoek vaststaat. Het louter wijzigen van uw verklaringen hieromtrent kan niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw bewering dat u veroordeeld werd wegens uw bekering, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft onder andere wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw beweerde bekering en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, te meer u uw veroordeling niet aantoonst.

Dat u hier in België naar de kerk gaat en deelneemt aan online activiteiten, waarvan u een attest en twee screenshots neerlegt, doet verder geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van uw bekering in Iran en uw hieruit volgende opportunistisch bevonden christelijke activiteiten in België, zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. Hier kan herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Aangaande uw verklaring dat uw ex-vriend is vrij gekomen (hoewel u in uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij een voorwaardelijke celstraf had gekregen (NPO I 1ste VIB, p. 9, 14)), dat hij u via Instagram bedreigde, waarvan u enkele screenshots neerlegde en dat hij enkele keren door uw familie in de buurt van uw huis is gezien, dient verwezen naar de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u in het verleden op genoegzame wijze beroep kon doen op het Iraanse rechtssysteem voor de problemen met uw ex-vriend en dat gezien het ongeloofwaardig karakter van uw bekering en de daaruit volgende problemen in Iran, er niet kan besloten worden dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw ex-vriend geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Iran aanwezige lokale of hogere autoriteiten. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Integendeel uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds toegang heeft tot het Iraanse rechtssysteem. U diende immers opnieuw klacht in tegen uw ex-vriend via uw advocaat in Iran, waarvan u een kopie neerlegt. Aldus kan hieraan geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming gekoppeld worden.

Uw neergelegde documenten werden reeds hierboven besproken en kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in haar in een bijzonder gebrekkig Nederlands opgesteld verzoekschrift in wat zich aandient als een enig middel op de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“de manifeste appreciatiefout”* en de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel, getiteld *“Over het procedure en de overmaak van het dossier”*, merkt verzoekster op dat het administratief dossier, ondanks dat haar advocaat dit per e-mail van 30 mei 2022 opvroeg, aan haar niet werd overgemaakt. Nochtans is dit, gelet op de inhoud van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, *“van eerst belang om de verzoekschrift klaar te maken”*. Verzoekster geeft aan dat zij de inhoud van het dossier daardoor niet kon nakijken. Verzoekster wijst op artikel 32 van de Grondwet en het voornoemde artikel van de Vreemdelingenwet en stelt dat de aangehaalde bepalingen door het niet overmaken van het dossier geschonden zijn, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. *“Deze vaststellingen tonen ook een schending van de verdedigingsrechten”*. In deze wijst verzoekster op een arrest dat de Raad in het verleden velde.

In een tweede onderdeel, getiteld *“Op de grond van de zaak”*, stelt verzoekster vooreerst dat *“het bestuur”* moet nakijken of er nieuwe elementen zijn *“die een risico van vervolging kan aantonen”*. In dit kader moeten alle elementen in aanmerking genomen worden. *“De verzoekster wil verschillende opmerkingen brengen over haar eerste verzoek van internationale bescherming. Dergelijke opmerkingen moet in aanmerking genomen in het kader van haar nieuwe asielaanvraag. Immers kunnen deze elementen een nieuw licht over de asielaanvraag van de asielzoeker brengen en kunnen het risico van vervolging aantonen. Het feit dat de eerste verzoek geëindigd is is geen dienstig argument. (...) Bijgevolg moet het bestuur rekening houden met de opmerkingen van de verzoekster en ook haar de kans geven om uitleggingen geven over deze wijzigingen. Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht”*.

Met betrekking tot haar bekering, stelt verzoekster dat zij aangaf dat zij hiervoor werd veroordeeld. *“Op die punt verwijst het bestuur alleen maar naar het feit dat de verzoekster een negatieve beslissing heeft gekregen en dat deze beslissing door het RVV bevestigd werd. Een dergelijke argumentatie mag alleen maar verbazen”*. Verzoekster wijst erop dat in het kader van een volgend verzoek er moet worden nagegaan of er nieuwe elementen zijn die het risico op vervolging aantonen. De wet spreekt niet over het feit dat de verzoeker nieuwe problemen moet hebben maar wel over dat er nieuwe elementen moeten zijn. Een verwijzing naar de eerdere beslissing en het eerdere arrest, is volgens verzoekster niet voldoende om haar volgend verzoek te verwerpen.

Verzoekster geeft in dit kader eveneens aan dat zij enkel werd gehoord bij de DVZ, dat een gehoor bij de DVZ altijd kort is en dat de verzoeker om internationale bescherming er geen tijd krijgt om uitgebreide verklaringen af te leggen. Daardoor gaf zij enkel de informatie dat zij werd veroordeeld. Zij kreeg geen verdere vragen over de nieuwe elementen. Nochtans tonen deze duidelijk aan dat zij bij een terugkeer naar Iran vervolging riskeert. In deze zin beschikt verzoekster over een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, moest haar volgend verzoek ontvankelijk worden verklaard en is een verwijzing naar de beslissing en het arrest in het vorig verzoek niet voldoende. Verzoekster acht voornoemd wetsartikel en de zorgvuldigheidsplicht bijgevolg geschonden, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoekster vestigt verder de aandacht op haar religieuze activiteiten in België. De opmerking dat deze opportunistisch zouden zijn, kan volgens haar alleen maar verbazen. Verzoekster wijst op de inhoud van het arrest dat de Raad velde in het kader van haar vorig verzoek, geeft aan dat één van de criteria in het kader van de beoordeling van een bekering de activiteiten in het onthaalland zijn en stelt dat deze activiteiten dus in aanmerking moeten worden genomen in het kader van haar volgend verzoek. *“Die feit is ernstiger dat deze element van eerst belang is. Immers heeft de verzoekster verschillende proeven neergelegd dat aantonen dat de verzoeker deelgenomen heeft tot verschillende evenementen”*. Verzoekster benadrukt dat haar pastoor bevestigde dat zij is gedoopt, regelmatig deelneemt aan de missen en deelneemt aan cursussen over de bijbel. Verder gaat het over een langdurige periode van meer dan een jaar. In dergelijke omstandigheden kan men volgens verzoekster niet spreken van opportunisme en moet er worden vastgesteld dat haar engagement eerlijk is. Verzoekster stelt dat zij bijgevolg aantoonde dat zij bekeerd is tot het christendom en dat zij risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Iran. In deze zin beschikt verzoekster over een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt ter staving van haar bekering bovendien een nieuw stuk bij het verzoekschrift. Het betreft een attest over de voltooiing van een cursus over het christendom. Uit dit attest blijkt dat

verzoekster voor de eerste twee delen geslaagd is. *“Dergelijke elementen tonen de authentieke implicatie van de verzoekster aan en moet in aanmerking genomen worden. Rekening houdend met alle die elementen is het duidelijk dat de verzoekster een authentieke implicatie heeft en we kunnen niet praten over een opportunistische bekering”.*

Aangaande haar ex-vriend, betoogt verzoekster dat zij nieuwe informatie aanreikte over dat zij nog steeds werd bedreigd. *“De verzoekster heeft de proeven neergelegd en ook de proef van een nieuwe klacht van haar advocaat in Iran”.* Met betrekking tot de tegenstrijdigheid inzake diens vrijlating en voorwaardelijke straf, stelt verzoekster dat het onmogelijk was het dossier na te kijken en nuttige argumentatie te voeren. Verzoekster betwist hoe dan ook dat zij verklaard zou hebben dat haar ex-vriend werd vrijgelaten. Zij had het immers over dat hij terugkwam in de wijk en haar nog steeds wou aanvallen. Rekening houdend met zijn positie kan hij vele dingen veranderen met betrekking tot de rechtszaak.

Verzoekster herhaalt voorts dat een verwijzing naar de beslissing en het arrest in het kader van haar vorig verzoek niet dienstig is. Verder benadrukt zij dat haar ex-vriend lid is van de Revolutionaire Garde en aldus werkt in overheidsdienst. In deze omstandigheden is het voor hem niet moeilijk om de klacht te laten verdwijnen. *“Die feit is ernstiger dat hij geen echt straf heeft gekregen in het kader van de eerste pleit van de verzoekster. Integendeel heeft hij beslist om nog de verzoekster te verpesten”.* Verzoekster stelt in dit kader verder dat er rekening moet worden gehouden met het gegeven dat zij werd veroordeeld voor haar bekering. Daardoor zal zij geen nuttige bescherming krijgen. Verweerder hield volgens haar aldus geen rekening met de context en schond de zorgvuldigheidsplicht.

Ook de verwijzing naar informatie over het feit dat personen die terugkeren naar Iran doorgaans geen problemen kennen is volgens verzoekster niet dienstig en houdt geen rekening met haar concrete situatie. Verzoekster wijst in dit kader andermaal op haar problemen met haar ex-vriend en haar veroordeling omwille van haar bekering. Dergelijke bekering is in Iran verboden en leidt tot zware straffen. In zulke omstandigheden zal verzoekster de aandacht trekken van de autoriteiten en problemen kennen.

Verzoekster acht door het voorgaande de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

Bovendien heeft het CGVS niets geschreven over de subsidiaire bescherming, en rijst de vraag aldus of het dossier van verzoekster wel correct werd behandeld. *“Immers moet het bestuur nakijken of de verzoekster het risico loopt van slechte behandelingen loopt in gevaar van terugkeer in haar land van herkomst. Dergelijke vraag werd niet geanalyseerd en de bestreden beslissing moet vernietigen worden”.* In het kader van haar conclusie, geeft verzoekster in dit kader aan:

“De verzoekster is deel van verschillende kwetsbare groepen, met name de vrouw die verpest was en bekeerd is. Bijgevolg past het de subsidiaire bescherming aan de verzoeker te verlenen”.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om *“De aan verzoekster bestreden beslissing te vernietigen”* en in subsidiaire orde om *“Aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling te verlenen. In ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. In uiterst ondergeschikte orde, de aan verzoekster bestreden beslissing te vernietigen”.*

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een e-mail van haar advocaat van 30 mei 2022 (bijlage 3) en een certificaat inzake het voltooien van een christelijke cursus (bijlage 4) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster voegt door middel van een aanvullend nota van 29 september 2022 een foto toe van een deelname aan een demonstratie voor de Iraanse ambassade in Brussel en een screenshot van een bericht van haar zus uit Iran waarin wordt medegedeeld dat haar broer werd ondervraagd door een inspecteur van de Azad universiteit over haar deelname aan de voormelde demonstratie voor de ambassade.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt op generlei wijze hoe artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt wanneer een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel te dezen geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich ook niet dienstig op de schending van deze bepaling.

4.2. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat zij zou zijn geschaad in haar rechten (onder andere de rechten van verdediging) en/of dat de bestreden beslissing zou dienen te worden vernietigd omdat het administratief dossier aan haar niet tijdig zou zijn overgemaakt en omdat zij daardoor door verweerder in de onmogelijkheid zou zijn gesteld om het onderhavige verzoekschrift op nuttige wijze in te dienen.

Uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt in dit kader immers vooreerst dat verzoekster reeds op 30 mei 2022, hetzij op dezelfde dag als deze waarop haar nieuwe advocaat andermaal een kopie van dit dossier zou hebben opgevraagd, een kopie van het administratief dossier bekam. Nadat verzoeksters voormalige advocaat op 25 mei 2022 per e-mail verzocht om een kopie van verzoeksters administratief dossier, werd dit dossier namelijk op 30 mei 2022 aan deze advocaat overgemaakt. Verzoeksters nieuwe advocaat had aldus eenvoudigweg een kopie van het administratief dossier kunnen bekomen via verzoekster en/of haar voormalige advocaat. Redelijkerwijze kon ook worden verwacht dat deze advocaat hiertoe de nodige stappen zou hebben gezet in het kader van diens opvolging van verzoeksters vorige advocaat. Het is immers aan verzoekster en haar advocaten om de verdediging van verzoekster op een alerte en diligente wijze te garanderen.

Wat betreft de e-mail van verzoeksters nieuwe advocaat, zoals bij het verzoekschrift gevoegd, en waarbij deze advocaat nogmaals een kopie van het administratief dossier zou hebben opgevraagd bij het CGVS, kan de Raad bovendien niet anders dan vaststellen dat deze e-mail zich niet in het administratief dossier bevindt en dat uit het dossier bijgevolg niet blijkt dat deze e-mail daadwerkelijk bij het CGVS is toegekomen. Zo verzoeksters nieuwe advocaat in weerwil van het voorgaande toch nog geen kennis had van het administratief dossier en van oordeel was dat dergelijke kennis onontbeerlijk was om het voorliggende verzoekschrift in te dienen, kon, te meer nu de beroepstermijn nog lang niet ten einde was, in dit kader worden verwacht dat deze advocaat het CGVS tijdig in kennis zou hebben gesteld van het gegeven dat hij het administratief dossier nog niet had ontvangen en/of nogmaals zou hebben verzocht om een kopie te ontvangen van het administratief dossier. Eveneens had deze advocaat van de inhoud van het administratief dossier op eenvoudige wijze kennis kunnen nemen door zich in persoon naar het CGVS te begeven en op deze wijze gebruik te maken van zijn inzagerecht om het dossier aldaar te gaan inkijken. Ook daartoe had deze advocaat namelijk nog ruimschoots de kans en de tijd.

Aangezien op 30 mei 2022 reeds een kopie van het administratief dossier werd overgemaakt aan (de voormalige advocaat van) verzoekster, aangezien uit het dossier niet blijkt dat de e-mail van verzoeksters nieuwe advocaat verweerder zou hebben bereikt en aangezien verzoeksters nieuwe advocaat zelf kennelijk niet het nodige deed teneinde zulke kopie andermaal op te vragen en zelf kennis te kunnen nemen van de inhoud van het administratief dossier, kan geenszins worden aangenomen dat verzoeksters rechten door verweerder zouden zijn geschaad en/of dat de bestreden beslissing zou dienen te worden vernietigd omdat het administratief dossier niet tijdig en opnieuw aan haar werd overgemaakt. Bijkomend kan in dit kader overigens worden opgemerkt dat het administratief dossier uit bijna niets meer bestaat dan de verklaringen die verzoekster aflegde in het kader van haar verklaring volgend verzoek bij de DVZ, de stukken die verzoekster neerlegde ter staving van haar huidig, volgend verzoek om internationale bescherming en de landeninformatie die reeds voorlag in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte is van de verklaringen die zij zelf heeft afgelegd, van de documenten die zij zelf heeft neergelegd ter staving van haar verzoek en van de informatie die voorlag tijdens haar vorige verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest dat de Raad in het verleden velde geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekster toont hoe dan ook niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkene in het door haar aangehaalde arrest, waarin er werd vastgesteld dat het CGVS slechts een deel van het dossier overmaakte, dat het CGVS aangaf dat de rest van het dossier nog niet kon worden overgemaakt omwille van een verhuis en dat de advocaat in deze zaak zich vergeefs in persoon naar het CGVS had begeven om daar te vernemen dat het ook onmogelijk was om op de nieuwe locatie inzage te krijgen in het dossier.

Verzoekster toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze haar rechten van verdediging *in casu* en door verweerder zouden zijn geschonden. Derhalve voert zij deze schending niet op dienstige wijze aan. Dit geldt nog des te meer nu de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridictionele maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

4.3. Waar verzoekster verweerder verder verwijt dat zij in het kader van haar huidig, volgend verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS doch enkel werd gehoord bij de DVZ, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster met dit betoog schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels haar verklaring volgend verzoek bij de DVZ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoekster om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekster werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om haar opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoekster laat in het kader van het voorgaande daarenboven na om te expliciteren waarover zij bij het CGVS dan wel precies gehoord had moeten worden en geeft evenmin specifiek aan wat zij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud bij het CGVS had kunnen of willen toevoegen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekster de kans had om ter zake de nodige toevoegingen te doen en de nodige en nuttige bijkomende informatie aan te voeren middels de indiening van het voorliggende verzoekschrift en dat zij deze mogelijkheid ook heeft benut.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormelde wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de problemen tijdens uw studieperiode onvoldoende zwaarwichtig waren om te gewagen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat de problemen met S. M. S. (...) niet uw directe vluchtaanleiding vormden, u voor deze problemen op genoegzame wijze beroep kon doen op het in Iran aanwezige rechtssysteem en u niet aannemelijk had gemaakt dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw ex-vriend geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Iran aanwezige lokale of hogere autoriteiten, omdat er ten gevolge van tegenstrijdige verklaringen en beperkte christelijke activiteiten geen geloof kon gehecht worden aan uw bekering tot het christendom, omdat er bijgevolg en ook omwille van verdere tegenstrijdige elementen geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u koppelde aan uw bekering en omdat gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran uw religieuze activiteiten in België een opportunistisch karakter hadden. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zal manifesteren en dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieuze getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Hier werd aan toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 11 maart 2022. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de wijzigingen die u wenst aan te brengen in de verklaringen afgelegd bij uw eerste verzoek dient opgemerkt te worden dat een volgend verzoek geenszins kan aangewend worden als een

beroepsprocedure tegen een definitieve beslissing van uw eerste verzoek. Eventuele wijzigingen/opmerkingen dienden immers toen aangekaart te worden. Zoals hierboven gesteld weigerde de Raad op 11 maart 2020 u in het kader van uw eerste verzoek de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en ging u hiertegen niet in beroep, waardoor de beoordeling van uw eerste verzoek vaststaat. Het louter wijzigen van uw verklaringen hieromtrent kan niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij andermaal poneert dat zij verschillende opmerkingen zou willen doen *“over haar eerste verzoek van internationale bescherming”*, waar zij doet gelden dat er rekening zou moeten worden gehouden met deze opmerkingen en dat zij de kans zou moeten krijgen om uitleg te geven over deze wijzigingen en waar zij stelt dat zulks weldegelijk in aanmerking zouden moeten worden genomen, dient immers te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Verzoekster kan haar onderhavige verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de bij het arrest dat de Raad in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming velde gedane vaststellingen en beoordeling. Tegen dit arrest werd door verzoekster geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing inzake verzoeksters voorgehouden bekering en de hierop geschraagde vrees op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw bewering dat u veroordeeld werd wegens uw bekering, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft onder andere wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw beweerde bekering en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, te meer u uw veroordeling niet aantoot.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, voert verzoekster ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met de blote, niet-gestaafde en ongefundeerde bewering dat zij heden zou zijn veroordeeld omwille van haar bekering om de reeds tijdens haar vorig verzoek om internationale bescherming teloorgegane geloofwaardigheid van deze bekering te herstellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Dat u hier in België naar de kerk gaat en deelneemt aan online activiteiten, waarvan u een attest en twee screenshots neerlegt, doet verder geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van uw bekering in Iran en uw hieruit volgende opportunistisch bevonden christelijke activiteiten in België, zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. Hier kan herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoekster sedert het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2022 haar christelijke activiteiten nog een aantal maanden heeft verdergezet, een cursus volgde over het christendom en ter staving van dit alles nieuwe documenten neerlegde en bij het verzoekschrift voegt, kan namelijk geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de reeds tijdens haar voorgaande verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Gezien reeds tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk bleek dat verzoeksters religieuze engagement en activiteiten in België kennelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en niet voortspuiten uit een oprechte en diepgewortelde bekering en religieuze overtuiging, dient te worden besloten dat ook verzoeksters verderzetting van dit engagement en deze activiteiten sedert maart 2022, verderzetting die

zij staat aan de hand van enkele stukken, is ingegeven vanuit diezelfde, louter opportunistische overwegingen, niet kadert binnen of is ingegeven vanuit een geloofwaardige, oprechte en diepgewortelde religieuze bekering en overtuiging en enkel tot doel heeft verzoekster te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus. De neergelegde stukken zijn geenszins van zulke aard dat zij hieraan afbreuk kunnen doen. Dergelijke stukken kunnen hoogstens een bewijs vormen voor verzoeksters (deelname aan) religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter haar deelname aan of het voeren van deze activiteiten en het oprechte karakter van haar engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeksters deelname aan en het voeren van deze activiteiten ingegeven zijn vanuit louter opportunistische overwegingen. Aldus mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze activiteiten staakt alvorens terug te keren naar haar land van herkomst.

Verder werd reeds bij het voormelde arrest van de Raad en in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming genoegzaam vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster toont het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde niet aan.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Aangaande uw verklaring dat uw ex-vriend is vrij gekomen (hoewel u in uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij een voorwaardelijke celstraf had gekregen (NPO I 1ste VIB, p. 9, 14)), dat hij u via Instagram bedreigde, waarvan u enkele screenshots neerlegde en dat hij enkele keren door uw familie in de buurt van uw huis is gezien, dient verwezen naar de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u in het verleden op genoegzame wijze beroep kon doen op het Iraanse rechtssysteem voor de problemen met uw ex-vriend en dat gezien het ongeloofwaardig karakter van uw bekering en de daaruit volgende problemen in Iran, er niet kan besloten worden dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw ex-vriend geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Iran aanwezige lokale of hogere autoriteiten. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Integendeel uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds toegang heeft tot het Iraanse rechtssysteem. U diende immers opnieuw klacht in tegen uw ex-vriend via uw advocaat in Iran, waarvan u een kopie neerlegt. Aldus kan hieraan geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming gekoppeld worden.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van haar ex-vriend en dat niet kan worden aangenomen dat problemen met deze persoon ten grondslag zouden hebben gelegen van haar vertrek uit Iran. Zo werd er vastgesteld dat de veroordeling van haar ex-vriend reeds dateerde van april 2018, dat zij voor het laatst iets van hem hoorde in de periode van april tot juni 2018 en dat zij nadien nog anderhalf jaar in Iran bleef alvorens dit land te verlaten in januari 2020. Tevens werd er vastgesteld dat verzoekster hierover bij de DVZ met geen woord had gerept wanneer zij werd ondervraagd naar wat zij precies vreesde bij een terugkeer naar Iran, alsmede dat zij negatief antwoordde op de vraag of zij problemen kende met andere medeburgers. Eveneens bleek dat zij er niet in slaagde om bij het CGVS coherente verklaringen af te leggen omtrent deze beweerde problemen, aangezien zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat deze problemen niet de directe aanleiding vormden voor haar vertrek terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat S. de reden was waarom zij was vertrokken. Verder werd er door de Raad opgemerkt dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zij eigenlijk maar één reden had voor haar verzoek om internationale bescherming, met name haar bekering. Verzoekster slaagt er in het kader van haar voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming geenszins in om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de voormelde, tijdens haar vorige verzoek gedane vaststellingen inzake haar beweerde vrees ten aanzien van haar ex-vriend. Vooreerst brengt zij geen nieuwe feiten of elementen aan die afbreuk zouden kunnen doen aan deze concrete vaststellingen. Voorts kan in dit kader worden opgemerkt dat het iedere geloofwaardigheid ontbeert dat

haar ex-vriend na diens veroordeling en ondanks dat hij blijkens de versie van haar verklaringen die verzoekster heden bevestigt slechts zou zijn veroordeeld tot zes maanden voorwaardelijk verzoekster eerst nog anderhalf jaar met rust zou hebben gelaten in Iran en verzoekster blijkens het voorgaande ook nadien nog eens twee jaar met rust zou hebben gelaten om verzoekster, die intussen reeds jarenlang niet meer in Iran vertoefde, vervolgens plots opnieuw en vanop een afstand te beginnen viseren en bedreigen. Aan de stukken die verzoekster in dit kader neerlegde ter staving van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming kan bovendien niet de minste bewijswaarde worden gehecht. De screenshots van de instagramberichten die verzoekster in dit kader neerlegde, ontberen immers bewijskracht. Dergelijke screenshots en berichten kunnen eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Eveneens kunnen dergelijke berichten op eenvoudige wijze in scène worden gezet en kunnen zij op aanvraag zijn verstuurd. Aan de klacht van verzoeksters advocaat kan evenmin bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt deze klacht slechts bijgebracht in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk bewijskracht. Verder betreft dit een stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Hoe dan ook is dit stuk eenzijdig gebaseerd op de gezegden van de advocaat van verzoekster (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.18). Deze persoon kan niet worden beschouwd als een objectieve en onpartijdige bron. Het is namelijk de taak van deze advocaat om verzoeksters belangen te behartigen.

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de bewering dat verzoekster heden (opnieuw) in de negatieve aandacht zou staan van haar ex-vriend, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat reeds tijdens verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming genoegzaam werd vastgesteld dat zij in dit kader beroep kan doen op het Iraanse rechtssysteem en de bescherming vanwege haar eigen, nationale autoriteiten. Het Iraanse gerecht stelde namelijk volgens verzoeksters eigen verklaringen de nodige onderzoeksdaden, er werden hoorzittingen georganiseerd en er werd uitspraak gedaan in zowel eerste aanleg als hoger beroep, waarbij haar ex-vriend werd veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden. Verzoekster werd gedurende deze hele procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. Haar beweringen dat haar ex-vriend diens connecties binnen de overheid zou hebben gebruikt om een minder zware straf te verkrijgen, werden daarbij ook reeds tijdens haar vorige verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden en er werd geoordeeld dat het Iraanse gerecht in haar geval (en dat van haar ex-vriend) naar behoren functioneerde. Bijgevolg werd er vastgesteld dat verzoekster, gezien zij ook haar bekering tot het christendom en de hieruit voortvloeiende problemen en vrees niet aannemelijk maakte, bij een eventuele herhaling van problemen met haar ex-vriend beroep kan doen op de hulp en bescherming van de Iraanse autoriteiten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoekster in het kader van haar huidig, volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen aangereikt die deze vaststellingen kunnen wijzigen. Integendeel blijkt uit haar verklaringen en de neergelegde klacht dat zij nog steeds toegang heeft tot het Iraanse rechtssysteem.

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werd in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder gesteld:

“In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster verwijt verweerder weliswaar dat haar volgend verzoek niet opnieuw zou zijn onderzocht in het licht van de subsidiaire bescherming doch uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zelf geen nieuwe feiten of elementen heeft aangereikt en dat er geen nieuwe feiten of elementen voorliggen die een ander licht zouden kunnen werpen op de voormelde, reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling. Verzoekster beroept zich in het kader van het voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen immers andermaal op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven.

4.7. Tot slot dient betreffende de bij aanvullend nota neergelegde documenten vooreerst te worden opgemerkt dat in het licht van de reeds eerder vastgestelde opportunistisch houding van verzoekster de foto van haar beweerde deelname aan de demonstratie voor de ambassade van Iran door zijn compositie een in scène gezet tafereel laat vermoeden nu verzoekster staat afgebeeld met de rug naar de overige betogers die duidelijk een protest uiten. Veder kan aangaande het screenshot van het bericht van haar zus dat zou moeten aantonen dat de Iraanse autoriteiten van haar protest op de hoogte zijn – daargelaten

de vaststelling dat berichtgeving van een nauw familielid bezwaarlijk als objectief kan worden aangenomen – opnieuw worden verwezen naar de eerder gedane opmerking dat screenshots en berichten eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd en eveneens op eenvoudige wijze in scène kunnen worden gezet en op aanvraag kunnen zijn verstuurd. Dient te worden herhaald dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig tot geen aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster toont het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde niet aan.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.9. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het beginsel van behoorlijk bestuur en/of het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou(den) zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT